

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: V. H. C.**, zastoupen Mgr. Bohuslavem Rollem, advokátem, se sídlem Mostecká 3, Chomutov, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 15/2005 - 18 ze dne 14. 11. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem byla žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM - 4955/VL - 20 - K02 - 2003 ze dne 19. 11. 2004 odmítnuta a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Ve smyslu daného poučení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem kasační stížnost a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Krajský soud v Ústí nad Labem po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozsudku postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že napadeným usnesením byla žaloba odmítnuta pro opožděnost. Soud přitom vycházel z těchto důvodů: podle § 24 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v tehdy platném znění se žadateli o udělení azylu, jehož pobyt není znám, uloží doručovaná písemnost po dobu 10 dnů v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, nebo, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení, v ministerstvem určeném azylovém zařízení, které je nejbližší místu jeho hlášeného pobytu. Oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce. Poslední den této lhůty je dnem doručení. Podle § 24a odst. 1 a 2 téhož předpisu se stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí účastníku řízení doručí v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí. Nedostaví-li se žadatel o udělení azylu k převzetí rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí žadateli

o udělení azylu doručeno. V daném případě byl žalobce předvolán k převzetí rozhodnutí ve věci řízení o azylu na 15. 12. 2004. Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Žaloba pak byla podána osobně na podatelnu krajského soudu dne 18. 1. 2005, tedy zjevně opožděně. Tyto skutečnosti vzal Krajský soud v Ústí nad Labem za důvody pro své rozhodnutí a usnesením žalobu odmítl pro opožděnost.

Předmětné usnesení napadl stěžovatel kasační stížností, ve které uplatňuje jako stížní důvod nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Stěžovatel se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu z tzv. humanitárních a politických důvodů podle § 14 zákona o azylu. Tímto důvodem pro udělení azylu se soud v řízení a rozhodnutí podle stěžovatele dostatečně nezabýval.

Na základě ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí pouze, bylo-li řízení před soudem zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. O žádný z těchto případů se u napadeného usnesení nejedná.

Přezkoumáním kasační stížnosti za principu vázanosti stížními důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stížní důvody nemají žádnou relevanci k usnesení o odmítnutí žaloby pro opožděnost, a žalobní body postrádají jakýkoli vztah k důvodům, pro které byla žaloba odmítnuta. Stěžovatel se domáhá kasační stížností humanitárního azylu, když žaloba byla odmítnuta pro opožděnost. Kasační stížnost se tedy opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Formálně právně sice stěžovatel opírá svou stížnost o § 103 odst. 1. s. ř. s. (podle dikce zákona je pro rozhodnutí o odmítnutí návrhu myslitelné pouze jeho písm. e). Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Stěžovatel však předmětně a obsahově netvrdí důvody, které by se reálně jakkoli týkaly zákonnosti, či nezákonnosti napadeného usnesení, když obsah stížních důvodů zcela vybočil z předmětu usnesení o odmítnutí žaloby pro opožděnost.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) a § 104 odst. 4 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu